

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 10/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie poškodených klientov**, Bratislavská 3062/20B, Holíč, zastúpeného Mgr. Máriom Arbetom, advokátom, Námestie sv. Martina 3A, Holíč, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/180/2025-238 z 27. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Takisto žiada priznať finančné zadost'učinenie 2 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 9C/2/2025 sa sťažovateľ domáha proti žalovanej [REDAKOVANÉ] určenia neúčinnosti právnych úkonov – darovacích zmlúv uzavretých medzi [REDAKOVANÉ], konateľkou spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o., ako daryňňou a žalovanou ako obdarovanou, ktorých predmetom boli nehnuteľnosti (byty s príslušenstvom). Okresný súd uznesením č. k. 9C/2/2025-218 z 2. októbra 2025 v zmysle § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) prerušil konanie do právoplatného skončenia konania o zaplatenie sumy 25 145,68 eur s príslušenstvom vedeného na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. 83Cbi/6/2025. Okresný súd svoje rozhodnutie

odôvodnil tým, že vzhľadom na to, že v konaní prebiehajúcim na mestskom súde pod sp. zn. 83Cbi/6/2025 súd rozhoduje o tom, či sťažovateľ ako žalobca má voči konateľke spoločnosti [REDACTED], s.r.o., [REDACTED] pohľadávku z titulu povinnosti nahradiť mu škodu, pričom existencia uvedenej pohľadávky je jedným z predpokladov úspešnosti odporovacej žaloby a tunajší súd by sa totožnou otázkou musel zaoberať ako otázkou prejudiciálnou v konaní o odporovateľnosti, podľa názoru súdu je v danom prípade namieste vyčkať na rozhodnutie mestského súdu a až následne pokračovať v konaní. V opačnom prípade by dva sudy uvedenú otázku posudzovali v dvoch odlišných konaniach, čo je podľa názoru súdu v rozpore s princípom právnej istoty. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne pochybenie, pričom dospel k zhodnému záveru so súdom prvej inštancie o splnení podmienok na prerušenie konania podľa § 164 CSP z dôvodu, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá bude mať význam pre rozhodnutie súdu. Objasnil, že prerušením konania sa predíde situácii, že dva sudy budú rozhodovať o totožnej otázke [o zodpovednosti konateľky spoločnosti [REDACTED], s.r.o., [REDACTED] podľa § 11a zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“)], a to na podklade tých istých skutkových okolností, odlišne. Navyše dodal, že súd prvej inštancie by pri posudzovaní tejto prejudiciálnej otázky potrebnej k rozhodnutiu vo veci samej konal ako kauzálny nepríslušný súd (§ 196a zákona č. 7/2005 Z. z.). Odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie považoval krajský súd za dostatočné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania, podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje jeho arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou. V konkrétnostiach uvádza, že:

a) Krajský súd sa nevysporiadal so sťažovateľom prednesenou podstatnou argumentáciou týkajúcou sa „*vymáhateľnosti pohľadávky*“, čím porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Krajský súd rozhodol v rozpore s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo 17. mája 2022, v ktorom bol prijatý záver, že „*Vymáhateľná pohľadávka v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1) OZ je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní.*“. Podľa sťažovateľa v konaní o odporovateľnosti právnych úkonov má súd prejudiciálne rozhodnúť o tom, či je pohľadávka úspešne uplatniteľná na súde, a teda či má pohľadávka vlastnosť *actio nata*. Sťažovateľ preukázal vymáhateľnosť pohľadávky už len tou skutočnosťou, že vo veci bol vydaný platobný rozkaz.

b) Prerušenie konania bez existencie zákonných dôvodov neúmerne zasahuje do práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľ nenamieta samotnú dĺžku konania, pričom úkony vo veci, ako aj vybavenie odvolania boli vykonávané pomerne promptne, avšak rozhodnutím o prerušení konania sa konanie zbytočne predĺži na neprimerane dlhú a vopred neznámu dobu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

5. Predmetom ústavnoprávneho prieskumu je uznesenie o prerušení konania. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na vlastnú judikatúru, podľa ktorej v konaniach o ústavných sťažnostiach ústavný súd zásadne preskúmava právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010, III. ÚS 129/2022), čo teda zjavne nie je prípad napadnutého uznesenia.

6. Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je výsledkové. To znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Ústavný súd len výnimočne vstupuje svojou právomocou do rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré nie sú konečné.

7. Vo všeobecnosti platí, že nesprávne rozhodnutie procesnej povahy nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa môže účastníka konania dotknúť (III. ÚS 381/2016). Za určitých okolností možno dospieť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu procesnej povahy, no malo by ísť o rozhodnutie vyvolávajúce nenapraviteľný stav. Napadnuté uznesenie do okruhu takýchto rozhodnutí zaradiť nemožno.

8. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že prerušenie konania, o ktoré vo veci sťažovateľa ide (v súlade s § 164 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet), je prípadom fakultatívneho prerušenia konania, pri ktorom sa plne prejavujú atribúty nezávislého rozhodovania všeobecného súdu v rámci zákonom stanovenej diskrecie.

9. Ústavný súd zároveň pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, podľa ktorej všeobecný súd pozná právo (*iura novit curia*). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. V konkrétnych okolnostiach veci bolo v právomoci okresného súdu a krajského súdu vykladať a aplikovať § 164 CSP. Pokiaľ tento výklad nie je zo strany všeobecného súdu arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

10. Pri skúmaní ústavnej udržateľnosti právnych záverov krajského súdu v napadnutom uznesení sa ústavný súd v potrebnom rozsahu tiež oboznámil s uznesením okresného súdu z 2. októbra 2025 vydaným v prvoinštančnom konaní.

11. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu predstavuje podľa ústavného súdu dostatočný základ pre jeho výrok, ktorým prerušil konanie o odporovacej žalobe do právoplatného skončenia konania o zaplatenie sumy 25 145,68 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody vedeného na mestskom súde pod sp. zn. 83Cbi/6/2025. Krajský súd v napadnutom uznesení primeraným, logickým, zrozumiteľným a dostatočným spôsobom sťažovateľovi objasnil, prečo potvrdil uznesenie okresného súdu o prerušení konania ako vecne správne, preto napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené. Právne závery krajského súdu v spojení s názormi okresného súdu v uvedených uzneseniach nemožno považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. popierali by podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (§ 164) a Občianskeho zákonníka (§ 42a). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa odvolacou argumentáciou sťažovateľa zaoberal a poskytol mu primeranú odpoveď na túto argumentáciu, ktorá podľa názoru ústavného súdu nevybočuje z ústavne akceptovateľných rámcov, keďže predstavuje jedno z možných ústavne akceptovateľných riešení vymedzenej skutkovej situácie.

12. Konajúce súdy sťažovateľovi zreteľne objasnili, že predmetom sporu je odporovateľnosť právnych úkonov uzatvorených medzi žalovanou a [REDAKOVANÉ], pričom primárnou argumentáciou sťažovateľa v spore je, že [REDAKOVANÉ] ako konateľka spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o., bola povinná v zmysle § 11a ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu tejto spoločnosti, čo podľa sťažovateľa porušila, čím zodpovedá za škodu spôsobenú veriteľom, a v snahe ukrátiť veriteľov vykonala právne úkony, ktorých odporovateľnosť je predmetom žaloby. Konajúce súdy poukázali na argumentáciu sťažovateľa, v zmysle ktorej žalovaná mala o dlhoch [REDAKOVANÉ] vedomosť. Sťažovateľ ako veriteľ spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o., podal proti konateľke tejto spoločnosti [REDAKOVANÉ] žalobu o zaplatenie už uvedených pohľadávok, o ktorej je vedené konanie na mestskom súde pod sp. zn. 83Cbi/6/2025. Konajúce súdy poukázali na to, že sťažovateľ žalobu odôvodnil § 4a, § 13a Obchodného zákonníka, § 11a zákona č. 7/2005 Z. z. a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda v uvedenom konaní sa bude riešiť otázka splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti [REDAKOVANÉ] za škodu veriteľom spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o. (§ 11a zákona č. 7/2005 Z. z.), ktorej vyriešenie bude jedným z predpokladov úspešnosti žaloby v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov. Krajský súd ďalej vymedzil hlavné kritériá na posúdenie vhodnosti prerušenia konania podľa § 164 CSP, ktorými sú vhodnosť, dĺžka konania, právo sporových strán na rýchlu a účinnú ochranu, zamedzenie prípadných odlišných rozhodnutí súdov o tej istej otázke na podklade zhodných skutkových okolností a hospodárnosť konania. Následne krajský súd vyhodnotil, že súd prvej inštancie dodržal procesný postup podľa § 164 CSP, keď zväžil možnosť iných vhodných opatrení (rozhodnutie o prejudiciálnej otázke), výsledkom čoho bol správny záver o prerušení konania do právoplatného skončenia veci vedenej na mestskom súde pod sp. zn. 83Cbi/6/2025. Krajský súd poukázal na princíp právnej istoty, dôvodiac, že nie je vhodné, aby totožná otázka na podklade tých istých skutkových okolností bola posudzovaná v dvoch rôznych konaniach.

13. Vymedzené aspekty odôvodnenia uznesení konajúcich súdov považuje ústavný súd za dostatočné vo vzťahu k posúdeniu vhodnosti zvoleného procesného postupu v kontexte

vzniknutej procesnej situácie v konaní o odporovacej žalobe. Ústavný súd nemôže akceptovať argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej zo špecifikovaného zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu vyplýva obligatórna povinnosť súdu v konaní o odporovateľnosti právnych úkonov prejudiciálne rozhodnúť o vymáhateľnosti pohľadávky, resp. nemožnosť prerušenia konania o odporovacej žalobe. Uvedené zjednocujúce stanovisko takúto argumentáciu neobsahuje. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí riešil výklad pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd v rámci svojej argumentácie uvádzal právne dôsledky, ktoré by boli spojené s výkladom pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, že ide o vykonateľnú pohľadávku (tak, ako to navrhoval predkladajúci senát najvyššieho súdu). V rámci toho sa vysporiadal aj s odkazom predkladajúceho senátu na staršiu právnu úpravu (Občiansky zákonník – zákon č. 141/1950 Zb. a odporovací poriadok – zákon č. 64/1931 Sb. z. a n.). V tomto kontexte porovnal hmotnoprávny inštitút (výhrada odporu) s procesnoprávnym inštitútom (prerušenie konania podľa Civilného sporového poriadku) z hľadiska úrovne ochrany poskytnutej veriteľovi, pričom konštatoval nedostatočnosť ochrany poskytovanej inštitútom prerušenia konania (osobitne porovnaj bod 18.2 uznesenia veľkého senátu). Z uvedeného uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu však nemožno odvodiť právne závery, ktoré z nich odvodzuje sťažovateľ, t. j. kategorickú nemožnosť prerušenia konania o odporovacej žalobe.

14. Napokon aj ústavný súd sa vo svojom skoršom uznesení (sp. zn. IV. ÚS 378/2022 z 24. augusta 2022) zaoberal vzťahom konania o zaplatenie peňažnej pohľadávky a konania o určenie neúčinnosti právnych úkonov a dospel k záveru, že „tieto konania navzájom úzko súvisia, pretože rozhodnutie v konaní o zaplatenie rieši prejudiciálnu otázku (existenciu vymáhateľnej pohľadávky) v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov. Je preto rozumné a vhodné, ak súd konanie o určenie neúčinnosti právnych úkonov preruší až do skončenia konania o zaplatenie. Ide o pomerne typický prípad prerušenia konania, ktorý možno subsumovať pod § 164 CSP o prerušení konania.“. Ústavný súd v uvedenom uznesení tiež uviedol, že aj po právoplatnosti rozsudku v konaní o zaplatenie (v situácii podaného dovolania) môže byť prerušenie konania v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov „vhodným a najmä praktickým procesným nástrojom, ako zabrániť dvom protichodným rozhodnutiam. Ide totiž o dve úzko súvisiace konania a prerušenie konania je legitímny zákonom predpokladaný spôsob vedenia súdneho konania, ktoré však sleduje iný legitímny cieľ – v tomto prípade zamedzenie vzniku dvoch protichodných rozhodnutí.“. Citované závery ústavný súd zopakoval aj vo veci sp. zn. IV. ÚS 337/2023, v ktorej považoval za ústavné súladné rozhodnutie všeobecného súdu o prerušení konania o určenie neúčinnosti právnych úkonov do času právoplatného skončenia konania o uplatnenej pohľadávke na náhradu škody.

15. Námietky sťažovateľa takto neboli v súhrne spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

16. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

17. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietáhom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby ten orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

18. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti odvodzuje namietané porušenie označených práv od samotného prerušenia konania o odporovateľnosti právnych úkonov a od zbytočných prietáhov, ktoré v dôsledku prerušenia konania v budúcnosti nastanú, t. j. nie od skutočne vzniknutých prietáhov.

19. Zároveň sťažovateľ odvodzuje porušenie označených práv na základe hypotetickej argumentácie, t. j. na základe skutočností, ktoré v budúcnosti môžu nastať, nie však od skutočne existujúcich skutočností.

20. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu